

Sygn. akt I C 2022/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Kolasiński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Hausman

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2022 roku w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M.**

przeciwko (...) **z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwotę 1698,44 zł (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych i 44/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 5 lipca 2018 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwotę 244,38 zł (dwieście czterdzieści cztery złote i 38/100) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 2022/20

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. wniosła pozew przeciwko (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 3071,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2763,64 zł od 1 lipca 2018 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 307,50 zł od dnia 22 października 2019 roku do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, a także odsetek ustawowych od zaliczki na poczet wydatków związanych z opinią od dnia poniesienia wydatku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w wyniku zdarzenia z 30 maja 2018 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. nr rej. (...) stanowiącego własność J. S.. Sprawca kolizji drogowej posiadał ważną polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń. Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłacił poszkodowanemu tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu kwotę 3598,45 zł. Poszkodowana 24 września 2019 roku zbyła wierzycelność na K. D., a ten 24 września 2019 roku zbył ją na rzecz powódki. Zdaniem strony powodowej koszt naprawy pojazdu powinien wynosić 8073,15 zł, co wynikało z prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powoda. Pismem z 14 października 2019 roku pozwany został wezwany do wypłaty dochodzonej pozwem kwoty 4782,20 zł brutto, stanowiącej różnicę kosztów naprawy określonych w kalkulacji powoda na kwotę 8 073,15 zł brutto oraz

wypłaconego odszkodowania w kwocie 3598,45 zł brutto. Pozwany zweryfikował kosztorys naprawy do kwoty 5309,51 zł brutto, dokonując dopłaty na rzecz powódki dalszej kwoty 1711,06 zł. W konsekwencji powódka domagała się zapłaty dalszej części odszkodowania w wysokości różnicy między ww. kwotami (3071,14 zł brutto) oraz zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy (307,50 zł).

W odpowiedzi na pozew pozwane (...)

z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwany przyznał swoją odpowiedzialność z tytułu przedmiotowego zdarzenia drogowego. Pozwany zakwestionował żądanie pozwu co do wysokości. Według pozwanego wypłacone dotychczas odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu w całości wyczerpuje roszczenie. Zdaniem pozwanego podane przez powoda koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego są rażąco zawyżone. Pozwany podniósł, że poszkodowany miał możliwość naprawy pojazdu za kwotę wypłaconą przez pozwanego oraz że poszkodowany otrzymał taką propozycję (k. 36-38).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 maja 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego z udziałem dwóch pojazdów, w którym uczestniczył m.in. pojazd marki A. (...) należący do J. S.. Sprawcą kolizji był kierujący innym samochodem (V.), który posiadał ubezpieczenie

w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego w (...) z siedzibą w W.. W wyniku zdarzenia pojazd A. uległ uszkodzeniu. Zakres uszkodzeń nie był sporny między poszkodowanym a ubezpieczycielem sprawcy kolizji.

Dowody:

- zaświadczenie o zdarzeniu drogowym (k. 13),
- dokumentacja w elektronicznych aktach szkody (płyta na k. 39).

A. S. zgłosił szkodę w (...)

z siedzibą w W.. Decyzjami z 12 czerwca 2018 roku i 2 lipca 2018 roku ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu łącznie kwotę 3598,45 zł (1537,68 zł + 2060,77 zł) tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe.

Dowody:

- decyzje z 12.06.2018 r. i 2.07.2019 r. (k. 12, 14),
- dokumentacja w elektronicznych aktach szkody (płyta na k. 39).

Na podstawie umowy cesji z 24 września 2019 roku J. S. zbyła wierzytelność z tytułu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu na rzecz K. D.. Następnie K. D. na podstawie umowy cesji z 24 września 2019 roku zbył wierzytelność na rzecz (...) spółki z o.o. w M.. (...) spółka z o.o. zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji kosztów naprawy, za którą zapłaciła 307,50 zł. (...) spółka z o.o. pismem z 14 października 2019 roku wezwała (...) do zapłaty kwoty 4782,20 zł. W odpowiedzi na wezwanie decyzją z 29 października 2019 roku (...) uznało szkodę do wysokości 5309,51 zł i wypłaciło dalsze odszkodowanie w kwocie 1711,06 zł.

Dowody:

- potwierdzenie przelewu kwoty 1711,06 zł (k. 15),
- umowy przelewu wierzytelności z zawiadomieniami o przelewie i pełnomocnictwami (k. 18-21-24),
- faktura za wykonanie opinii technicznej (k. 28),

- przedsądowe wezwanie do zapłaty z 14.10.2019 r. (k. 30),

- decyzja z 29.10.2019 r. (k. 32).

Uzasadniony koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z 30 maja 2018 roku (z potrąceniem z ceny spojlera w wysokości 50 %), wyliczony z wykorzystaniem cen nowych, oryginalnych części zamiennych (OE) oferowanych przez producenta pojazdu

(z logo producenta) w maju 2018 roku, tj. na dzień postania szkody, wynosił brutto 7007,95 zł. Koszt naprawy z użyciem oryginalnych części zamiennych (...) oferowanych przez innych dystrybutorów (spoza sieci (...)) i zamienników P (porównywalnej jakości), wynosił 6790,39 zł.

Dowody:

- pisemna opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej mgr. inż. P. L. (k. 74-87) i pisemna opinia uzupełniająca (k. 105-115).

Pojazd marki A. został zakupiony w 2017 roku jako roczny samochód. W momencie zakupu nie posiadał żadnych uszkodzeń i do momentu kolizji takich nie posiadał. Pojazd nadal jest własnością J. S.. Przed kolizją bieżących napraw i tych związanych z eksploatacją pojazdu właścicielka pojazdu dokonywała w (...). Po kolizji z 30 maja 2018 roku poszkodowana naprawiła pojazd we własnym zakresie przy użyciu części oryginalnych używanych. Poszkodowana nadal jest właścicielką pojazdu.

Dowód:

- pisemne zeznania świadka A. S. (k. 57, 59, 63).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów wymienionych w poprzedniej części uzasadnienia, jak również w oparciu o zeznania świadka A. S. oraz pisemną opinię biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. P. L. i pisemną opinię uzupełniająca.

Wiarygodność i moc dowodowa dokumentów, z wyjątkiem prywatnej opinii rzeczoznawcy dołączonej do pozwu oraz kosztorysów szkody sporządzonych przez pozwanego ubezpieczyciela, nie były kwestionowane przez strony, w związku z czym stanowiły one niebudzącą wątpliwości podstawę ustaleń faktycznych. Sąd odmówił mocy dowodowej wspomnianym prywatnej opinii przedłożonej przez powoda oraz kosztorysom szkody sporządzonym przez pozwanego, a to wobec dopuszczenia przez sąd na okoliczności wymagające wiadomości specjalnych dowodu z opinii biegłego sądowego.

Zeznania poszkodowanego A. S., jako spójne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, również zasługiwało na walor wiarygodności.

Sąd w pełni podzielił treść i wnioski opinii biegłego sądowego, albowiem były one jasne, rzetelne i przekonujące, a nadto - po pisemnym uzupełnieniu opinii - nie były podważane przez którąkolwiek ze stron.

Ustalone przez sąd okoliczności faktyczne można było uznać za bezsporne między stronami, a pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego z 30 maja 2018 roku. Spór natomiast dotyczył wysokości poniesionej przez powódkę szkody związanej z naprawą pojazdu A., a w szczególności kategorii części niezbędnych do naprawy i przywrócenia samochodu do stanu sprzed szkody.

Ostatecznie, w ocenie sądu, uzasadnione koszty naprawy samochodu powoda powinny wynieść 7007,95 zł, która to kwota wynikała z pierwszego wariantu opinii biegłego sądowego (po uzupełnieniu opinii, z potrąceniem ceny spojlera w wysokości 50 %). Sąd przyjął,

że w niniejszym przypadku naprawa powinna być wykonana z użyciem nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu. Zgodnie z utrwalonymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych poglądami, poszkodowany może żądać naprawy

z użyciem nowych oryginalnych części, a możliwość dochodzenia odszkodowania

od ubezpieczyciela nie jest nawet uzależniona od faktycznej naprawy pojazdu. Poszkodowany nie ma również obowiązku poszukiwania tańszych warsztatów naprawczych celem minimalizacji szkody. Nie miałaby również znaczenia faktyczna wartość naprawy, albowiem ta często jest dostosowana do wysokości przyznanego przez ubezpieczyciela odszkodowania, które nie pozwala na użycie tylko nowych oryginalnych części. W rozpoznawanym przypadku użycie do naprawy nowych, oryginalnych części z logo producenta pojazdu było uzasadnione także wiekiem pojazdu (2 lata w chwili szkody).

W ocenie sądu nie można było wymagać od poszkodowanego skorzystania z usług warsztatów oferowanych przez pozwanego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu,

o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. Poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Może on bowiem być zainteresowany wykonaniem naprawy u innego mechanika, np. takiego, u którego wcześniej naprawiał samochód czy do którego ma zaufanie. Ubezpieczyciel nie ma prawa narzucać poszkodowanemu konkretnego warsztatu, w którym ma zostać przeprowadzona naprawa.

Powódka swoje roszczenie wywodziła z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanego na podstawie umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

W myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania

za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym

są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia (art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)/tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 621 ze zm./).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych powyżej przepisów, sąd

w punkcie I. sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 698,44 zł, stanowiącą różnicę między należnym odszkodowaniem (7007,95 zł) a świadczeniem już spełnionym przez ubezpieczyciela (5309,51 zł).

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono w myśl art. 481 § 1 i 2 k.c. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu 4 czerwca 2018 roku (str. 153 akt szkody), a zatem trzydziestodniowy termin na spełnienie świadczenia upłynął 4 lipca 2019 roku, co uzasadnia zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia następnego po tym terminie, tj. od 5 lipca 2018 roku.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

Za niezasadne sąd uznał żądanie zwrotu kwoty 307,50 zł tytułem kosztów prywatnej kalkulacji sporządzonej na zlecenie powódki. Zdaniem sądu powódka, jako podmiot profesjonalnie zajmujący się zakupem wierztyelności z tytułu odszkodowań komunikacyjnych, była w stanie samodzielnie określić wysokość kosztów naprawy pojazdu. Mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego, nie nabyłaby wierztyelności z tytułu odszkodowania, gdyby wcześniej nie skalkulowała jej wysokości.

O kosztach procesu w punkcie III. wyroku orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. Powódka wygrała niniejszą sprawę w 55,3%, ponosząc koszty procesu w wysokości 1462 zł, na które składały się opłata od pozwu w wysokości 200 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz. U. z 2018 r., poz. 265/), opłata skarbowa od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na biegłego w wysokości 350 zł. Należał się jej zatem od pozwanego zwrot kwoty 808,49 zł, stanowiącej 55,3% poniesionych kosztów procesu. Natomiast pozwany wygrał proces w 44,7%, ponosząc koszty w łącznej wysokości 1 262 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie /poz. 1800 ze zm./), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczki na opinię biegłego w wysokości 350 zł. Należał się mu zatem od powódki zwrot kwoty 564,11 zł, stanowiącej 44,7% poniesionych kosztów procesu. Po stosunkowym rozliczeniu tych kosztów, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki koszty procesu w wysokości 244,38 zł.

Sąd nie przyznał powódce odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od wydatku w postaci zaliczki na opinię biegłego od dnia poniesienia wydatku (art. 98 § 1² k.p.c.). Zdaniem sądu uiszczona przez stronę powodową zaliczka na opinię biegłego (350 zł) nie była szczególnie wysoka, w związku z czym nie zachodził szczególnie uzasadniony przypadek, uzasadniający zasądzenie odsetek od dnia poniesienia wydatku.